

Hồi 22

Ma Thiên Lãnh

Phong Tăng kiến thức uyên bác, lâu nay nghe nói bên Tây Vực có môn tuyệt học của nhà Phật, tên gọi Tu La Chưởng, uy lực như khai sơn phá thạch, cương mãnh tuyệt luân, trừ những kẻ thân còn đồng tử ra, những kẻ khác khó mà luyện thành. Nay nhìn thấy Ngân Diện La Hán thần sắc hung ác, biết lão muốn dùng tuyệt chiêu.

Tuy biết rằng nội công chưởng lực của Tần Lãm Phong uy mãnh phi phàm, nhưng lão vẫn không an tâm vội lên tiếng:

- Phong nhi cẩn thận!

Phong Tăng vừa dứt lời, Ngân Diện La Hán đã bước vào trước mặt Tần Lãm Phong cách chàng có ba thước.

Chỉ thấy lão định thân xuống tấn, song chưởng đưa lên trước ngực, nhằm phía Tần Lãm Phong quét ra một chưởng!

Tần Lãm Phong nhếch miệng khẽ cười song chưởng đưa lên vận sáu thành công lực để đón ngọn chưởng vừa rồi của lão...

- "Bùng" Một tiếng chấn động mặt đất!

Ngân Diện La Hán bị sức chấn động của chưởng lực đẩy lui ba bước.

Tần Lãm Phong cũng bị ngọn chưởng Tu La vừa rồi đẩy lui hơn bước.

Ngân Diện La Hán kinh ngạc trợn mắt nhìn Tần Lãm Phong nghĩ thầm:

- Tên nhóc này chưa đầy hai mươi niên kỷ lại có thể đỡ được một chưởng Tu La oai chấn vũ lâm?

Kỳ thực lần này Ngân Diện La Hán đã được hồng vận soi chiếu!

Vốn là Tần Lãm Phong lúc tay không đấu với Lang Nha Bổng của lão đã chiếm được thượng phong cho nên lúc ra chưởng, vì xem thường Tu La Chưởng nên chỉ vận có sáu thành công lực, mới có hiện tượng như vậy.

Tần Lãm Phong lúc này vội định thần, không dám khinh địch, ngấm ngấm vận khí, cảm thấy chưa bị thọ thương, vội đưa mắt nhìn...

Chỉ thấy, Ngân Diện La Hán mặt nộ sắc khí, từng bước từng bước tiến lại chỗ mình.

Chàng liền hóp một luồng chân khí, ngấm vận chín thành công lực chờ đợi...

Khi khoảng cách của hai người chỉ còn không đầy năm thước,

Ngân Diện La Hán bỗng nhiên quát lớn:

- Xú Tiểu Tử đỡ tiếp ngọn chướng thứ hai của ta đây!

Ngân Diện La Hán vừa dứt lời, một luồng kinh phong nặng như Thái Sơn chụp xuống mặt Tần Lãm Phong.

Tần Lãm Phong hét lên một tiếng song chướng đẩy ra...

Bùng một tiếng kinh thiên động địa!

Hai ngọn chướng cương mạnh chạm nhau chướng khí bao phủ chu vi một trượng, cuốn theo cát đá bay tán loạn, kể cả Phong Tảng và Xã Đạo lẫn hai người Bất Đảo Ông Cửu Thấm áo quần cũng bị sức chấn động của chướng lực thổi bay phần phật.

Tần Lãm Phong bị lực phản hồi của Tu La Chướng dồn ép máu huyết rộn rạo, liền ngấm vận công điều tức, chốc lát đã cảm thấy dễ chịu.

Ngân Diện La Hán bị sức cương mãnh của ngọn chướng vừa rồi đẩy bắn ra ngoài một trượng, rớt bịch xuống mặt đất nằm yên bất động.

Tần Lãm Phong thấy thế chột cảm giác hồi hận, tự nghĩ mình ra tay quá nặng.

Bất Đảo Ông Cửu Thấm vội đặt Trại Đông Thi đang ở trên lưng xuống, phóng người lướt đến chỗ Ngân Diện La Hán, song chướng đè lên các huyết đạo trên lưng của lão vận công cứu chữa tức thời!

Chốc lát Ngân Diện La Hán đã "hừ!" lên một tiếng, miệng thổ máu tươi, mặt từ từ quay lại, trợn mắt căm hận nhìn Tần Lãm Phong.

Bất Đảo Ông Cửu Thấm thấy vậy khẽ lên tiếng:

- Ngân Diện La Hán xin hãy nén giận chúng ta rời khỏi đây rồi sẽ nói!

Lão nói xong hữu thủ đỡ lấy Trại Đông Thi, tả thủ đỡ Ngân Diện La Hán, quay đầu về phí Tần Lãm Phong, hét lớn:

- Xú Tiểu Tử, món nợ này ngày sau sẽ tính với ngươi!

Gã dứt lời rồi dìu hai người lững thững bước đi.

Xã Đạo nãy giờ đã ngựa ngáy chân tay, vội phóng về phía ba cái bóng đi chưa được bao xa, vừa cất tiếng hét lớn:

- Chỉ cần có kẻ nào dám đụng đến sợi lông của Xú Tiểu Tử dù cho trời sập xuống, ta cũng nhất định phải tìm để thanh toán.

Phong Tăng lúc này xen vào nói:

- Xã Đạo, đừng có nói những lời điên điên khùng khùng đó, nếu Phong Tăng ta đoán không lầm Ngân Diện La Hán nhất định có quan hệ với một đại ma đầu danh chấn Biên Ngoại năm mươi năm trước!

Xã Đạo không biết Phong Tăng định chỉ ai, liền hỏi:

- Phong Hòa thượng, người mà người nói là ai?

- Tây Phật Lam Sa!

- Người căn cứ vào đâu mà đoán hẳn có liên quan đến Tây Phật Lam Sa?

Phong Tăng chỉ cây Lang Nha Bổng trên mặt đất nói:

- Chính nhờ vào cây binh khí này đây!

Tần Lãm Phong nghe hai người đối đáp, liền bước đến chỗ cây Lang Nha Bổng cúi xuống nhặt lên, đem đến trước mặt Phong Tăng, Xã Đạo, ba người tỉ mỉ quan sát...

Chỉ thấy một hàng chữ nhỏ khắc trên cán Lang Nha Bổng trên có bốn chữ:

"TÂY PHẬT THÂN TẶNG"

Phong Tăng nói:

- Căn cứ vào bốn chữ này mà đoán Ngân Diện La Hán có thể là đệ tử của Tây Phật Lam Sa!

Xã Đạo bĩu môi nói:

- Đạo gia ta không cần biết cái gì là Đông Phật, Tây Phật ngay cả Thuận Lâu Ma sư phụ của Trại Đông Thi cũng vậy, nên bất cứ kẻ nào dám tìm Xú Tiểu Tử để thanh toán Đạo gia ta nhất định sẽ ra tay tương cứu.

Phong Tăng phì cười nói:

- Xã Đạo sĩ, ta xem ngươi giống như ếch ngồi đáy giếng, một trong hai người đó người cũng còn không đánh lại, bản thân mình còn giữ chưa xong, ở đó mà khoe khoang trước mặt Phong Tăng ta.

Tần Lâm Phong lại sợ hãi người sinh chuyện vội xen vào nói:

- Hai vị tiền bối xin đừng vì chuyện này mà xích mích với nhau, bình đến tất tướng ngăn, nước đến có đất chắn, không phải văn bối nông cuồng, dù cho Thuận Lâu Ma và Tây Phật Lam Sa công lực có cao đến đâu đi nữa, văn bối cũng không chút sợ sệt...

Chàng nói đến đây, ngậm vận khí lên hai tay, bẻ cong Lang Nha Bổng gấp lại làm một, rồi lại nhắm xuống Hoàng Hà liệng một cái.

Phong Tăng, Xã Đạo thấy vậy cũng chỉ biết trợn mắt đứng nhìn, tự nghĩ mình cũng không có được công lực đó.

- Xã Đạo ta hôm nay được mở rộng tầm mắt, chúng ta phải mau đi dẹp tan ổ quỷ Phụng Vĩ Đường ở trên Ma Thiên Lãnh, rồi mới tính sau!

Xã Đạo dứt lời, thân người lay động phóng đi trước. Tần Lâm Phong và Phong Tăng cũng lập tức thi triển khinh công bám theo lão, ba người chớp mắt đã mất hút sau con đường cái.

Một buổi tối dưới ánh trăng, đột nhiên xuất hiện hai cái bóng người, tốc độ như điện xẹt, nhắm phía ba ngọn núi trước mặt phóng đến.

Ba ngọn núi này hình dáng có chút kỳ lạ, vách núi cao dựng đứng, ba ngọn chặn đầu lại với nhau, trên đỉnh núi quanh năm mây phủ tạo nên dáng vẻ thần bí.

Hai bóng người này phóng đến chân núi lập tức dừng lại, một lão ăn mày mặt mũi dơ dáy đưa mắt dò xét chung quanh để tìm đường lên núi, rồi quay qua phía Hoàng Y Thiểu Nữ dung mạo tuyệt mỹ đang đứng bên cạnh nói:

- Thanh Nhi, Xú Tiểu Tử sau khi phá tan Hồ Dục Đường, tất sẽ đến đây. Đợi lúc gặp hấn, Hóa tử thúc thúc nhất định sẽ bắt hấn phải xin lỗi con.

Hoàng Y Thiểu Nữ khẽ nở môi đào hỏi:

- Hóa Tử Thúc Thúc, thúc thúc chưa nói cho Thanh Nhi được biết đây là địa phận nào?

Lão Hóa tử đưa tay chỉ ngọn núi cao nhất ở chính giữa nói:

- Đó chính là Ma Thiên Lãnh là nơi thiết lập Phụng Vỹ Đường của Ngũ Âm Giáo, Xú Tiểu Tử nhất định sẽ đến đó?

Hoàng Y Thiếu Nữ mở mắt phụng khê chớp, hỏi:

- Phong ca chắc đến đây không?
- Cũng có thể, chúng ta mau đi điều tra tình hình xem sao!

Hai người nói đến đây liền thi triển khinh công như hai luồng khói nhẹ, lướt thẳng lên Ma Thiên Lãnh.

- Quái! Sao lại không có chút phòng thủ nào vậy kìa?

Hoàng Y Thiếu Nữ lẩm bẩm, rồi dùng tay chỉ về phía căn lầu trang hoàng đẹp để có ánh đèn phát ra, cách có không xa, hỏi:

- Hóa tử thúc thúc, đó có phải là Phụng Vũ Đường?

Lão Hóa Tử ngược nhìn về phía đó một chút rồi đáp:

- Không sai. Xem tình hình này hình như nơi đây chưa có người đến quấy phá, Xú Tiểu Tử có lẽ vẫn chưa đến.

Lão vừa dứt lời, bỗng có một tiếng cười lạnh lẽo vang lên sau lưng. Hai người giật mình quay phắt người lại để nhìn...

Kỳ lạ! Không có một cái bóng nào!

Lão Hòa tử mặt lộ vẻ nghiêm trọng nói:

- Thanh Nhi, hành tung của chúng ta đã bị kẻ địch phát hiện, hành sự phải cẩn thận một chút, mau theo Thúc Thúc.

Lão dứt lời nắm lấy hữu thủ của Hoàng Y Thiếu Nữ lướt ra ngoài mười trượng, phóng lên một cành cây lớn, nơi đây có thể thấy rõ rang từng cử động ở trên tòa lầu phía trên kia.

Trên lầu tuy ánh đèn phát ra sáng choang, nhưng im lặng như tờ, tuyệt không thấy chút động tĩnh gì.

Bất chợt ánh đèn trên lầu vụt tắt, nơi cánh cửa sổ đối diện với chỗ hai người đang ẩn núp từ từ mở ra, một giai nhân tuyệt thế chợt xuất hiện sau cánh cửa sổ nàng vươn người ra ngoài nhìn khắp chung quanh một lượt rồi hình như thấy không có hiện tượng gì khả nghi, liền quay người đóng cửa sổ lại, trước khi đóng cửa nàng còn nhìn một cái về phía cành cây nơi hai người ẩn núp.

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ lên tiếng:

- Hóa tử thúc thúc, hành tung chúng ta đã bị phát hiện rồi.

Lão Hóa Tử cũng cảm thấy như vậy gật khẽ đáp:

- Đã đến đây sao con sợ người phát hiện!
- Thúc thúc khẽ chớ! Đằng kia đang có người lại đó!

Lão Hòa Tử xạ luồng nhõn tuyến theo phía ngón tay của Hoàng Y Thiếu Nữ. Quả nhiên thấy bên góc lộ ra một bóng người.

Trên đầu những sợi tóc bay phất phới, nhanh như điện xẹt, đã lướt đến chỗ hai người đang ẩn thân rồi dừng lại.

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa nhìn thấy người vừa hiện thân, bất giác vui mừng buột miệng kêu lớn:

- Phong ca!

Tiếp theo là một bóng người đáp nhẹ trên mặt đất.

Ngân Diện lão Nhân bất ngờ liền hỏi:

- Hoàng Y cô nương, cũng giá lâm đến nơi này sao?

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ nheo mắt đáp:

- Kia chàng! Sao lại gọi là Hoàng Y cô nương phải kêu là Thanh muội chứ.

Ngân Diện lão Nhân vội chữa lại:

- Thanh muội!

Lão Hòa Tử trên cành cây thấy hai người thân mật như vậy cất tiếng cười ha, ha... sáng khoái, rồi tung mình nhảy xuống nói:

- Xú Tiểu Tử, ngươi hãy nói chuyện với Thanh Nhi, Hóa tử ta đi quan sát một chút chỗ lát sẽ trở lại.

Lão vừa dứt lời thân hình hoa lên, chớp mắt đã mất dạng.

Hoàng Y Thiếu Nữ âu yếm hỏi người tình:

- Phong ca, chàng đến đây có phải là để phá Phụng Vũ Đường?
- Chính phải!
- Tình hình thế nào rồi?
- Vẫn không có vấn đề gì, Thanh muội mau theo ngu huynh.

Ngân Diện lão Nhân dứt lời, nắm lấy ngọc thủ của Hoàng Y Thiếu Nữ nhằm hướng đông hướng đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ vội hỏi:

- Đi đâu bây giờ đợi Hóa Tử thúc thúc trở lại rồi tính.
- Không sao lát nữa chúng ta sẽ trở lại, Thanh muội chúng ta đi!

Ngân Diện lão Nhân không đợi Hoàng Y Thiếu Nữ lên tiếng, chớp mắt cả hai đã mất dạng.

Một lúc sau, lão Hóa tử đã trở lại, không thấy bóng dáng hai người, nghĩ rằng cả hai đã đi kiểm chỗ để tâm tình, lão vẫn không yên tâm, đành phải ở đó mà đợi, không ngờ đã qua nửa canh giờ vẫn không thấy hai người trở lại, vẻ sốt ruột lộ ra nét mặt.

Lão Hóa Tử trong lúc nóng ruột bất chợt nghe một tràng cười lạnh lẽo phát lên;

- Xú Hóa Tử, ngươi đã lọt vào Huyền Nữ Kỳ Môn trận của bốn đường chủ đích thân sắp đặt, dù người mọc cánh cũng khó mà thoát, mau khoanh tay thúc thủ đi thôi!

Lão Hóa Tử nghe xong ngửa mặt lên trời cười đáp:

- Ha, ha, ha... Dám đe dọa lão phu à, Lão Hóa Tử ta vốn có môn phu chuyên môn phá trận, có trò gì cứ bày ra cho ta xem!
- Sắp chết đến nơi mà còn nhiều chuyện. Thanh âm lúc này vang lên, vẫn là tiếng nói của âm thanh đó.
- Chúng Huyền nữ nghe lệnh, lập tức hiện trận pháp.

Thanh âm vừa dứt, nhưng ngọn cây lùm cỏ xung quanh Lão Hóa Tử đột nhiên xuất hiện vô số bóng người ước khoảng bốn năm chục Huyền Y thiếu nữ, đang phóng về phía lão Hóa Tử, bao vây lão lại.

Lúc này lão Hóa tử chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Không ngờ tới nơi yên tĩnh này đã sớm bố trí phòng thủ, ta thật sơ ý.

Lão Hóa Tử cũng là một nhân vật trong Thần Châu Tam Tuyệt không thể vì hoàn cảnh trước mắt mà hoảng sợ chỉ thấy song chưởng của lão từ từ đưa lên, nhằm đám thiếu nữ ở phía Đông quét liền một chưởng.

Đám thiếu nữ không biết dùng thân pháp gì, loáng một cái đã biến mất, ngọn chưởng vừa quét qua, lại hiện thân như cũ, lão Hóa Tử huy động chưởng phong, kinh lực bao trùm chu vi một trượng, vừa đánh vừa nghĩ thầm.

- Chưởng lực của ta không đụng được đến tay áo của đám người kia, nếu cứ như vậy, chưa đầy nửa canh giờ, ta tất đứt hơi mà chết!

Đang lúc này, trên lưng núi bỗng xuất hiện ba cái bóng, tốc độ nhanh kinh khủng, chớp mắt đã lên đến đỉnh núi.

Ba người vừa lên đến nơi đã thấy lão Hóa tử đang bị khốn trong trận, lập tức thi triển khinh công Nhất Hạc Xung Thiên búng người cao ba trượng lộn vào giữa trận.

Lão Hóa Tử đang lúc nguy khốn chợt thấy Tần Lãm Phong, Phong Tăng, Xã Đạo như trên trời rơi xuống, tinh thần phấn chấn trở lại, vừa đánh vừa quay lại phía Tần Lãm Phong hỏi:

- Xú Tiểu Tử người đem Thanh nha đầu giấu đi đâu rồi?

Tần Lãm Phong ngạc nhiên đáp:

- Văn bối lần trước do việc nàng dùng Hỏa Linh Chi giải độc mà hiểu lầm khiến nàng tức giận bỏ đi, đến hôm nay chưa từng được diện kiến.

Lão Hóa Tử trợn mắt gấp rút hỏi:

- Cái gì? Chứ không phải vừa rồi người đeo cái mặt nạ da người đến nói chuyện với nó hay sao?

- Không có chuyện này, văn bối với Phong Tăng, Xã Đạo hai lão tiền bối vừa mới tới đây.

Lão Hóa Tử nghe xong thất kinh đứng sững người!

Một lúc sau như tỉnh lại quay về phía Tần Lãm Phong nói:

- Xú Tiểu Tử, Hóa tử ta thật đáng chết, vừa rồi đã trúng phải quỷ kế, mau phá trận rồi sẽ tính sau.

Lão Hóa Tử vừa dứt lời nhắm góc trận bên phía bắc đẩy ra một chưởng.

Tần Lãm Phong tuy chưa hiểu ý của Lão Hóa Tử, nhưng cũng hơi đoán ra một phần, nhất định là Hoàng Y Thiếu Nữ đã xảy ra chuyện không may, tình hình trước mắt không cho chàng kịp hỏi rõ ràng, đành phải cố gắng phá trận...

Tần Lãm Phong đứng một bên, Thần Châu Tam Tuyệt vận dụng công lực toàn thân tung ngọn chưởng đồng loạt một vòng về phía đám Huyền nữ, nhưng vẫn không chút lay động trận pháp.

Tiếng cảnh cáo của địch nhân lại vang lên bên tai.

- Những tên kia nghe đây, Huyền Nữ Kỳ Môn trận thần kỳ ảo diệu, muốn phá được trận này còn khó hơn lên trời. Ta xem các ngươi nên thúc thủ quỳ xuống thì hơn, bốn Đường chủ đây cũng thành tâm phát lạc!

Tần Lâm Phong và Thần Châu Tam Tuyệt đã quyết tâm phá trận nên không lý gì lời nói vừa rồi.

Kỳ thật nếu bốn người cứ đánh như vậy tất sẽ đứt hơi mà chết!

Vốn là trận Huyền Nữ Kỳ Môn này âm dương hợp nhất, thủy hỏa tương đồng, bất kỳ một hướng nào thọ địch, thì tất cả đều cùng hợp lực tương trợ, trận này chuyên dùng để đối phó với cường địch, cho nên dù bốn người cùng hợp lực, uy lực cường mãnh đến đâu, thì lực phản hồi lại cũng mạnh mẽ đến đó.

Tần Lâm Phong là người đầu tiên nhận ra điều này, chàng liền lập tức dừng tay, đang muốn vận dụng Vô Hình Chưởng để phá trận, nhưng lại thấy đám người áp trận, toàn là những thiếu nữ diễm lệ, mặt mũi ngây thơ, không chút tà khí cho nên không nỡ xuống tay, trong tình thế này, nếu cứ dựa vào lòng hiệp nghĩa là hành sự, sợ rằng khó mà phá được trận này, nhưng mà chàng bất chợt nảy ra một ý.

Tần Lâm Phong lúc này liền nhớ đến chiêu Hấp Tinh Đồng Nguyệt trong Chấn Thiên Chưởng, chàng nghĩ thầm:

- Chỉ cần vận dụng nửa chiêu, dùng chưởng lực, hút lấy một số Huyền Nữ, góc trận tất tạo ra một khe hở, tự mình và Thần Châu Tam Tuyệt có thể từ khe hở này mà thoát đi.

Chàng nghĩ xong, nhắm hơn mười Huyền Nữ thiếu nữ ở góc trận phía nam, song chưởng đưa lên vận khí, hút đám thiếu nữ này về phía mình...

Đám thiếu nữ này bất chợt cảm thấy thân hình lay động dữ dội, lực bất tòng tâm, như đang có một luồng kinh lực mãnh liệt hút họ về phía góc trận phía bắc.

May mắn Tần Lâm Phong chỉ dùng nửa thức Hấp Tinh, nếu như chàng dùng luôn cả thức Đồng Nguyệt.

Có lẽ giờ này, đám thiếu nữ này, đã đung vào đám thiếu nữ góc trận phía bắc, không chết tất cũng phải thọ thương nặng.

- Ba vị tiền bối, thoát mau!

Tần Lâm Phong chưa dứt lời không để định nhân kịp lấp kín lỗ hở vừa rồi của trận pháp, thân như luồng khói đã xuyên qua khe hở này lướt ra ngoài trận, bắn mình xuống núi.

Phong Tăng, Xã Đạo, Xú Hóa Tử cũng vội vã theo chàng mà phóng ra khỏi trận.

Bốn người khi xuống đến gần chân núi, quay người không thấy ai truy đuổi, lúc này vội dừng chân!

Lão Hóa Tử lúc này lên tiếng:

- Xú Tiểu Tử, theo Hóa Tử ta suy đoán Thanh nhi nhất định bị tên súc sinh Khuru Tuấn Nhân lừa gạt bắt đi, người mau nghĩ cách cứu nó, nếu như không Hóa tử ta không tha cho ngươi yên đâu.

Xã Đạo đứng bên cạnh xen vào nói:

- Xú Hóa Tử, người ta ở trong tay người bị bắt đi, lại đổ cho Xú Tiểu Tử, như vậy còn có lý gì nữa!

Lão Hóa Tử trợn mắt nói:

- Đạo sĩ, người biết gì mà nói, bởi vì Xú Tiểu Tử có một cái mặt nạ da người giống như mặt của hân, nếu không lão Hóa Tử ta đâu có đến nỗi bị mắc lừa.

Tần Lâm Phong lúc này nhú mày nói:

- Hai vị tiền bối xin đừng tranh luận nữa, mau tìm cách cứu Bành cô nương, theo tại hạ nghĩ việc này không phải dễ dàng đâu.

- Tên bắt đi Hoàng Y Cô Nương lúc này hiện thân ở đâu, lão ăn mày nói thật cho Xã Đạo ta biết được biết.

Lão Hóa Tử bèn kể lại một lượt những sự việc đã xảy ra.

Tần Lâm Phong suy nghĩ một chút rồi nói:

- Theo văn bối suy đoán. Khuru Tuấn Nhân đã phục sẵn ở trong lầu nọ, lúc gặp cơ hội, mới hiện thân bắt đi Bành cô nương!

Phong Tăng kinh ngạc xen vào hỏi:

- Tên súc sinh này bình thường không lộ mặt, nay lại ẩn thân trong khuê phòng Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ, lẽ nào hai tên này có mối quan hệ gì đây.

- Đúng! Những điều Phong tử người nói giống như Xã Đạo ta nghĩ!

Xã Đạo nói xong câu này mặt lộ vẻ đắc ý nói tiếp luôn:

- Đạo gia ta có một diệu kế lấy độc trị độc, tuy không dám chắc là có thể cứu được Hoàng Y Cô Nương, nhưng cũng có thể dò la được không ít tin tức.

Lão Hóa Tử trề môi nói:

- Điều kẻ mà Xã Tử người nghĩ, nếu mà Gia Cát Lượng dưới tuổi vàng biết được, cũng phải tức mà khóc liền ba ngày!

Tần Lâm Phong thấy Xã Đạo đang định nói lại vội xen vào nói:

- Xã Đạo tiền bối đã có điều kẻ, xin cứ nói cho mọi người nghe thử!

Xã Đạo nghe xong câu này cũng chuyển giận làm vui nói:

- Điều kẻ của Đạo gia ta, chính là nhờ vào tấm mặt nạ Ngân Phát Lão Nhân, giả dạng Giáo chủ Ngũ Âm Giáo, lợi dụng mối quan hệ bất chính của hắn với Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ, có thể từ miệng ả mà moi được tin tức gì chẳng, các người thấy sao?

Mọi người nghe xong đều gật đầu đồng ý!

Tần Lâm Phong nghe xong e ngại nói:

- Văn bối giả mạo giáo chủ Ngũ Âm Giáo, không phải là chuyện khó, chỉ sợ bất ngờ gặp phải Giáo chủ Ngũ Âm Giáo thật đến lúc nó không biết làm thế nào!

Lão Hóa Tử nghe xong trợn mắt giận dữ nói:

- Xú Tiểu Tử, mọi việc trong thiên hạ nếu cứ như người nghĩ sợ rằng không có chuyện gì có thể làm được, đừng nhiều lời nữa, mau đi đi.

Tần Lâm Phong nghe xong thò tay vào ngực móc ra cái mặt nạ đeo lên mặt, hướng về phía ba người nói:

- Ba vị tiền bối, xin ở dưới chân núi để đợi tại hạ, tại hạ đi dò la, có tin tức gì sẽ lập tức quay trở lại.

Chàng dứt lời, thân pháp hoa lên, những sợi tóc bạc trên đầu phất phơ trong gió, chớp mắt đã vút lên đỉnh núi.

Phong Tăng, Xã Đạo, Xú Hóa tử đợi cho bóng chàng khuất hẳn liền cùng nhau phóng xuống núi.

Một lát sau Tần Lâm Phong đã lên đến đỉnh Ma Thiên Lãnh đưa mắt nhìn thấy cách lầu nọ chỉ hơn mười trượng, chàng khẽ hóp một luồng chân khí, chân điểm nhẹ mặt đất lướt đi như tên bắn nhằm chỗ tòa lầu nọ phóng đi...

"Bộp!" Một tiếng.

Vốn là Tần Lâm Phong trong lúc nóng ruột, không còn tâm trí để tìm cửa vào song chuông phất ra đã quật bể hai miếng cửa sổ trên lầu nọ.

- A!

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, khiến người trong lầu nọ chỉ kịp hét lên một tiếng, nhưng khi nàng nhìn rõ người mới vừa xông vào mới định thần trở lại, âu yếm nói:

- Khuru lang, là chàng hả? Làm người ta hết hồn!

Tần Lâm Phong thấy Phích Lịch Hải Đường dùng những lời lẽ như vậy để chào hỏi mình, biết nàng với Khuru Tuấn Nhân nhất định có quan hệ gì đặc biệt, chàng chợt đoán rằng Khuru Tuấn Nhân sau khi dẫn Hoàng Y Thiếu Nữ đi, chắc chưa trở lại đây, chàng liền định thần trở lại, mặt hướng về phía Lâm Như Tuệ đáp:

- Huynh quá lỗ mãng, xin Tuệ muội đừng trách!

Lâm Như Tuệ mặt tươi như hoa, bước đến chỗ Tần Lâm Phong ngã vào lòng chàng nũng nịu nói:

- Khuru lang, nhưng lời nói vừa rồi chỉ vì trong lúc bất ngờ nên muội mới nói như vậy, chàng nếu không thay lòng đổi dạ, Tuệ muội suốt đời sẽ không trách cứ chàng đâu!

Nàng nói đến đây, khuôn mặt tươi rói như đóa hoa, Phích Lịch Hải Đường khẽ áp mặt vào chàng.

Một mùi hương thơm nức, nhẹ nhẹ lọt vào khứu giác của chàng khiến Tần Lâm Phong mê mẩn tâm thần, lại không thể đẩy nàng ra sợ rằng hỏng chuyện, đành phải y kế mà hành sự...

Bất ngờ Lâm Như Tuệ đẩy chàng ra, mắt phụng dương tròn mắt lộ vẻ giận dữ nói:

- Coi chàng kia! Sao lại cứ đeo mãi cái mặt nạ này, đâm vào mặt người ta đau chết đi được!

Nàng dứt lời đưa ngọc thủ lên định gỡ tấm mặt nạ xuống.

May mắn Tần Lâm Phong đã đề phòng từ trước, vội nắm lấy tay nàng cười nói:

- Tuệ muội, nếu không như vậy ngu huynh không muốn để mọi người biết mặt, muội không lẽ không biết chuyện này.

- Muội biết! Nhưng mà nơi đây chỉ có hai chúng ta...

Nàng nói xong vẫn muốn tháo miếng mặt nạ xuống!

Tần Lâm Phong vội lên tiếng khuyên dụ:

- Tuệ muội, nói những lời như vậy cũng có lý, nhưng mà lúc này có địch nhân xâm phạm, tuy đã bị ngu huynh đuổi đi, nhưng không thể bảo đảm là chúng không quay lại, nên huynh không muốn tháo nó xuống đấy, thôi xin Tuệ muội tha thứ cho!

Lâm Như Tuệ thấy chàng mở miệng đều gọi hai chữ "Tuệ muội" thân mật với hơn cả lúc trước, lòng như hoa nở cũng không để ý gì đến chuyện này nữa.

Nàng lúc này lại tiếp:

- Khuru lang, đồ ăn sắp nguội hết rồi! Quên đấy! Tuệ muội kính huynh một chung!

Nàng dứt lời nắm lấy tay Tần Lâm Phong kéo vào một gian phòng cực kỳ mỹ lệ...

Trên tường gắn đầy minh châu, gổì phụng, chắn gấm, mùi hương ngào ngạt khắp phòng khiến người đắm mê.

Trong phòng cắm hai cây nến lớn, một cái bàn nhỏ đặt cạnh cửa sổ, trên đó bàn đầy sơn hào hải vị!

Tần Lâm Phong đang đưa mắt quan sát cách bố trí trong phòng bỗng thanh âm ngọt ngào vang lên bên tai:

- Khuru lang, đây không phải là lần đầu tiên chàng đến sao lại đứng trơ ra đó!

Nàng vừa nói vừa đưa mắt âu yếm nhìn chàng!

Tần Lâm Phong giật mình khẽ "à" một tiếng, bước đến cái bàn trước mặt và ngồi xuống...

Lâm Như Tuệ vén tay ngọc rót đầy hai chung ngọc Hồi Xuân một ly đặt vào tay Tần Lâm Phong cất tiếng cười nói:

- Khuru lang, Tuệ muội kính huynh một chung.

Nàng vừa nói vừa tươi cười nhìn Tần Lâm Phong môi đào khẽ nở, từ từ uống cạn một chung.

Tần Lâm Phong âm thầm đưa mũi ngửi chung rượu, thấy không có gì khả nghi mới ngửa miệng nốc cạn.

Lâm Như Tuệ uống xong ba chung mặt hồng lên, chớp chớp đôi mắt trong như làn thu thủy chứa đầy tình ý rồi cất tiếng:

- Khuru lang, Tuệ muội đến với huynh dù cho biển cạn đá mòn quyết cũng không thay lòng đổi dạ, nhưng... có một chuyện muội rất sợ, không biết huynh có đoán được chăng?

Tần Lãm Phong hỏi lại:

- Không biết có chuyện gì mà khiến Tuệ muội phải lo lắng như vậy?
- Tuệ muội rất sợ huynh thay lòng đổi dạ!
- Hừ! Không bao giờ có chuyện này!
- Thật không?

Tần Lãm Phong bị nàng truy vấn, nhút thời cứng miệng không biết làm sao trả lời.

- o O o -